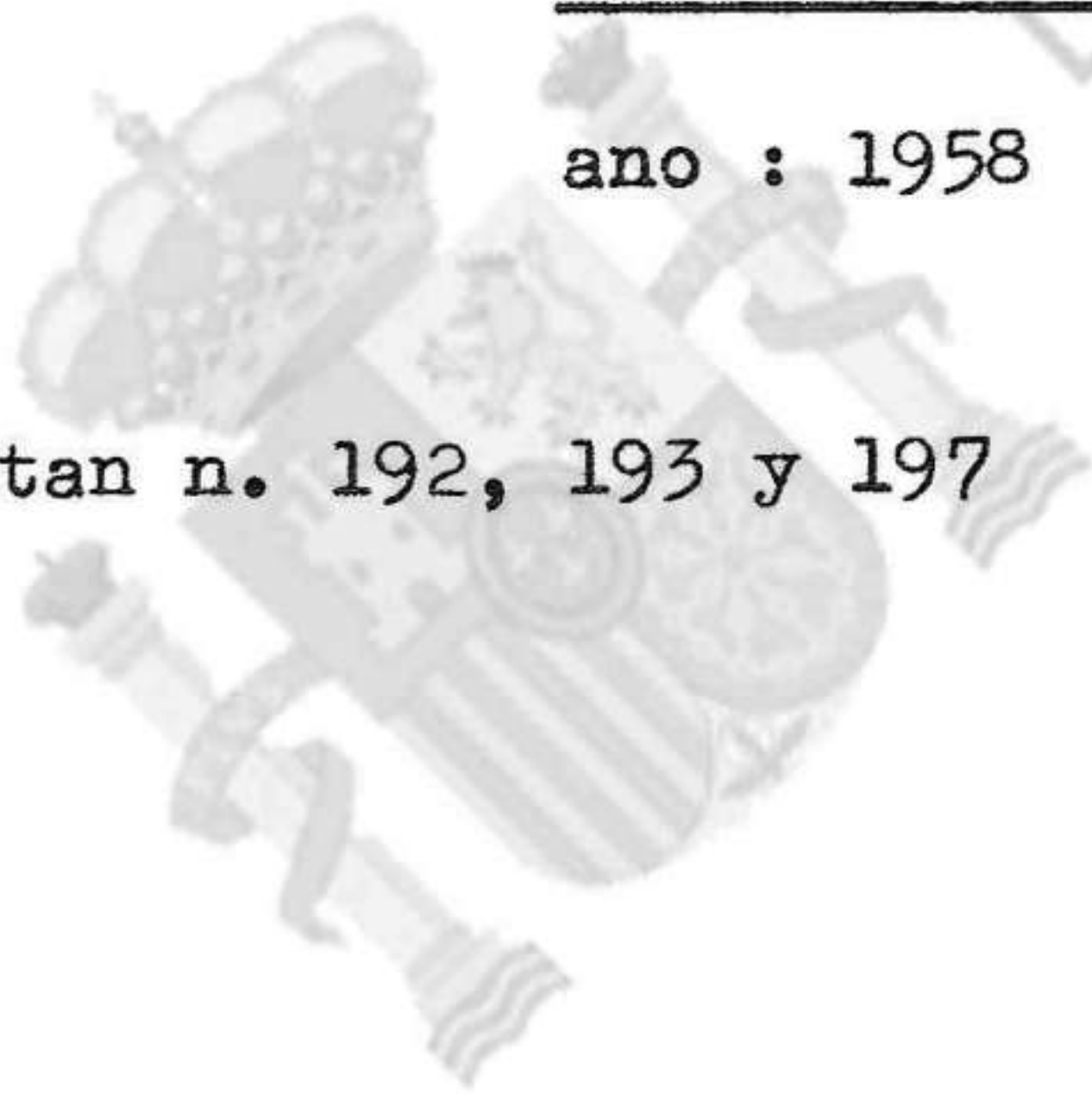

T R E B A L L

ano : 1958

Faltan n. 192, 193 y 197

MINISTERIO
DE CULTURA

MINISTERIO
DE CULTURA

Treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 190 Barcelona, gener i febrer del 1958

Preu 1 pta

226
13-3-58

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 37, metres, des de les 7 de la tarda fins a les 12 de la nit, amb un breu interval de dos minuts cada mitja hora.

Els dilluns, transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

Resolució del C.C. del P.S.U. de C.

PER LA UNITA D'ACCIÓ DE LES FORCES CATALANES D'OPOSICIO PER LA PREPARACIO DE LA JORNADA DE RECONCILIACIÓ NACIONAL

El Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya, reunit per examinar la situació política i les activitats del Partit, ha constatat la favorable repercussió que els plantejaments de solidaritat catalana i reconciliació nacional fets pel I Congrés han tingut entre les masses del nostre poble, i ha aprovat la següent Resolució:

El període transcorregut després del primer Congrés del Partit es caracteritza per un agreujament de les dificultats econòmiques de les capes populars d'arreu d'Espanya, per un increment del moviment de masses i per un aïllament cada cop més acusat de les autoritats franquistes i dels grans capitalistes catalans entroncats amb l'oligarquia financera.

Després dels moviments de Barcelona i Madrid, el general Franco es va trobar en una situació difícil. Les principals ciutats d'Espanya es pronunciaven públicament contra la dictadura, els monàrquics maldaven per la restauració de la monarquia, les forces obreres, republicanes i liberals es manifestaven per un canvi polític que assegurés la transició pacífica a un règim de llibertat.

Els grans capitalistes catalans, els homes de l'antiga «Lliga», repetiren allò que ja han fet altres vegades en el primer terç d'aquest segle. Tal com en 1917 traïren l'Assemblea de Parlamentaris, com en 1923 ajudaren a establir la dictadura de Primo de Rivera i com en 1930 volgueren salvar la monarquia, també el mes de febrer de l'any passat, els Escalas, Mateu i Bertran Güell, que havien vingut especulant amb actituds d'oposició, quan podien contribuir a acabar amb la dictadura, han fet una giravolta política: més. Abandonaren les actituds d'oposició i corregueren a posar-se al costat del dictador donant un ministre, Gual Villalbí, nomenat per Franco «ministre català».

Comunicat del Comitè Central

Els dies 11 i 12 de gener del 1958 s'ha celebrat la segona reunió plenària del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

El Comitè Central del P.S.U. de Catalunya ha discutit l'informe del Comitè Executiu presentat pel Secretari General, camarada Josep Moix, sobre la situació política i les activitats del Partit.

En finalitzar la discussió, el Comitè Central aprovà per unanimitat l'informe del camarada Josep Moix, ensems que la gestió del Comitè Executiu.

A continuació, el Comitè Central aprovà una Resolució, en la qual es crida els treballadors i el poble de Catalunya a enfortir l'oposició al règim de dictadura franquista i a unir llurs esforços amb els treballadors i els pobles de tot Espanya en la preparació d'una jornada de reconciliació nacional contra l'encariment del cost de la vida i la política econòmica de la dictadura, per l'amnistia i les llibertats polítiques.

La reunió plenària del Comitè Central del P.S.U. de Catalunya ha dedicat una emotiva salutació als camarades Emilià Fàbregas i Joan Keyer, a tots els militants i altres antifranquistes empresonats. Davant la imminència dels Consells de Guerra que han de jutjar els dos grups de patriotes, que encapçalen Fàbregas i Keyer l'un, i els advocats Farreras i Viladès l'altre, el Comitè Central del P.S.U. crida els militants, els treballadors i el poble de Catalunya a intensificar llurs activitats per aconseguir el desistiment de la Jurisdicció militar i que llurs causes passin a la Jurisdicció civil.

La reunió plenària del Comitè Central del P.S.U. de Catalunya ha aprovat per unanimitat la Declaració dels 12 partits comunistes i obrers dels països socialistes i el «Manifest per la Pau» dels 64 partits comunistes i obrers de tots els països. El Comitè Central del P.S.U. de Catalunya invita tots els militants i organitzacions del Partit a estudiar aqueixos documents i a tenir-los com a guia per a llur actuació.

EL COMITE CENTRAL

DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

13 de gener del 1958.

Els grans monopolistes catalans voldrien tancar llur sosteniment de la dictadura amb una manta catalanesca, fent veure que guanyen el dictador a posicions més favorables per a Catalunya.

Però els fets són més tossuts que les pa-l'Estad pagades pels contribuents. estan raules. Tot just arribat a Barcelona, Gual Villalbí va anunciar des del Foment del Treball Nacional que calia frenar el millora-

ment del nivell de vida de les masses i que s'havia de procedir a una «poda» de les empreses no rentables, és a dir, de les de la petita i mitjana burgesia. Més tard ha tornat a insistir amb insolència que no hi haurà augment de salaris.

La política econòmica preconitzada per Gual Villalbí és una política de gana, de restricció, de fallida. És la política dels grans capitalistes comblats de privilegis pel franquisme. Aquests reben comandes de exempts d'impostos i contribucions que es carreguen sobre els pagesos, els menestrals, petits i mitjans industrials i comerciants; de fet, sobre tot el poble. Paguen salaris baixos i venen cars llurs productes. Així augmenten els beneficis de llurs empreses tots els anys, mentre l'economia nacional es desorganitza de més en més i les masses treballadores i populars tenen més dificultats per viure.

Els fets confirmen la justesa de l'informe presentat per la camarada Dolores Ibarruri davant del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, en la seva reunió plenària de setembre de l'any passat. Després d'analitzar les cinc contradiccions principals que actuen en el si de la societat espanyola, el citat informe treu la conclusió que «la contradicció que en el moment actual es troba en primer pla, en ple desenrotllament, que juga un paper important en tot el procés actual, i amb motiu del qual s'han anat enfrontant amb la dictadura capes socials que l'han recolzada o que han estat neutrals envers ella, és la que enfronta el poble en el seu conjunt —des dels treballadors fins a la burgesia nacional— amb l'oligarquia monopolista».

Mentre per un costat els grans capitalistes catalans s'han integrat i fusionat més totalment amb l'oligarquia monopolista, formant amb els grups financers de tot Espanya la classe única dels grans capitalistes, d'altra banda, la diferenciació que es venia produint lentament entre la gran burgesia monopolista i les capes de la petita i mitjana burgesia monopolista i les capes de la petita i mitjana burgesia catalana tendeix a accelerar-se de més en més. Aquesta diferenciació contribueix a la radicalització general de l'oposició al franquisme tant en el terreny econòmic com en el de les reivindicacions de caràcter cultural-nacional i polítiques.

El boicot del transport urbà i les manifestacions estudiantils de gener i febrer del 1957 han posat en moviment la gran majoria del poble barceloní, han donat lloc a un enfortiment dels grups polítics actius i al desvetllament d'altres que romanien més o menys passius. La intensificació de les activitats polítiques condueix ensems les forces d'oposició a la presa de contactes, a l'establiment de relacions bilaterals i multilaterals entre elles.

Els contactes tinguts pel P.S.U. amb alguns dirigents de la CNT, del Moviment Socialista de Catalunya, d'Esquerra Republicana, del Front Nacional, d'Unió Democràtica i d'altres grups liberals, catalanistes i catòlics, són esperançadors. Les distintes forces polítiques senten la necessitat d'una entesa, la conveniència de preparar el clima més favorable per arribar-hi.

El Comitè Central del P.S.U. demana a uns i altres, així com als militants i organitzacions del Partit, d'esforçar-se per mantenir la màxima cordialitat en les relacions, per fer que poguem avançar tots plegats cap a la unitat d'acció.

El Partit Socialista Unificat considera que cal oposar-se rotundament a tota maniobra tendent a restaurar per dalt, sense prèvia

consulta al poble, una monarquia que seria la continuació del «Movimiento». Al mateix temps, el P.S.U. entén que l'enemic principal de tot el poble és la dictadura del general Franco i que és contra aquesta dictadura que hem de centrar l'acció.

La solució més d'acord amb l'actual situació d'Espanya seria la formació d'un Govern provisional en el qual estiguessin representades totes les forces polítiques nacionals, Govern que promouria l'entusiasme i el recolzament de les masses i seria la millor garantia per a la transició pacífica.

Tanmateix, tenint en compte les dificultats encara existents per a arribar a una entesa general de les forces d'oposició i la conveniència de facilitar els canvis pacífics als quals aspira la majoria de la població, el nostre Partit recolzaria una fórmula de transició com la proposada pel Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya, consistent en la creació d'un Govern sense signe institucional, compost d'elements liberals de matís divers, que dongués una àmplia amnistia política, iniciés el restabliment de les llibertats públiques sense discriminació i es preocupés del millorament de les condicions de vida del poble.

Al nostre entendre, per accelerar la viabilitat d'una fórmula de transició pacífica a la democràcia, o una altra semblant que fos acceptada per les diverses forces que s'oposen a la dictadura, seria convenient que aquestes forces es possessin d'acord per a establir una treva amb el fi de concentrar tots els esforços contra l'enemic comú.

Una entesa d'aquest tipus entre els partits i grups polítics no hauria de significar la renúncia als postulats de cadascun ni cap merma al dret a la crítica ideològica franca i cordial. Hauria de significar l'abandonament d'atacs i acusacions per fets que pertanyen ja al passat i que en res no afavoririen el futur de la nostra pàtria.

La treva política que nosaltres concebem i proposem a les altres forces catalanes d'oposició, de dreta i d'esquerra, té com objectiu concret el vèncer les resistències a la concòrdia i a la reconciliació, en primer lloc, entre les forces interessades en acabar amb la dictadura i en obrir una via pacífica al desenrotllament de la democràcia.

Inspirant-se en les aspiracions populars manifestades pels moviments de gener del 1957, de Barcelona, Madrid, i altres ciutats, el Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya adoptà el passat mes de setembre una important Resolució, proposant a les distintes forces d'oposició la preparació en tot el país d'una Jornada de Reconciliació Nacional contra l'enriciment del cost de la vida i la política econòmica de la dictadura, per l'amnistia i les llibertats polítiques.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya coincideix plenament amb el Partit Comunis-

ta d'Espanya, aprova la Resolució del Comitè Central i propugna a Catalunya la realització d'aquella acció.

La Jornada hauria d'ésser la convergència de les activitats de les forces d'oposició de dreta i d'esquerra, sense excepció, que tot no existís cap coalició formal, coincidint en l'essencial amb els objectius que es proposen per a realitzar-la.

La realització de la Jornada, cal considerar-la com una manifestació de reconciliació nacional i no com un acte subversiu. No la considerem com l'acte que ha d'acabar amb la dictadura, sinó com un plebiscit nacional que creï condicions per a posar-hi fi. Per això hauria d'ésser eminentment pacífica.

No va contra l'exèrcit ni contra les forces armades. Una actitud comprensiva, de no oposició, per part dels caps d'aquelles forces i de les jerarquies eclesiàstiques contribuiria a reforçar el sentiment general de reconciliació.

La Jornada va solament contra l'enriciment del cost de la vida i contra la política econòmica de la dictadura, que lesiona els interessos de tot el poble.

La Jornada serà també una manifestació en favor de l'amnistia i de les llibertats polítiques.

L'opinió general reclama drets polítics, és a dir, que tothom pugui expressar el que pensa sobre la millor manera de servir a Espanya sense que per això sigui perseguit com un criminal i sotmés a Consell de Guerra, com ocorre actualment.

La necessitat d'una amnistia general és compresa actualment per la majoria dels que han combatut en el camp franquista i és un anhel de tot el poble. L'alliberament dels empresonats, el retorn dels exiliats polítics, junt amb el compromís de les forces antifranquistes de no obrir processos criminals retrospectius, crearien millors condicions per a la reconciliació nacional efectiva i per garantir un esdevenidor pacífic estable als pobles de tot Espanya.

L'existència d'un centre dirigent que unís la participació de les distintes forces en la preparació i realització de la Jornada seria d'una gran eficàcia. El fet, però, que aquest centre no existeixi no s'ha de considerar com un obstacle insuperable.

El moviment de boicot del transport urbà va assolir la unanimitat de la població barcelonina tot i no existir cap centre de recepció unida. Sense ni tan sols acord previ entre les distintes forces, el fet que aquestes coincidissin en cridar a realitzar-lo va ésser determinant.

De fet, actualment hi han condicions per a llavors. No existeix encara cap coalició formal, però hi ha més atencament entre les distintes forces, més possibilitats d'intercanviar opinions, més predisposició a entendre's. La preparació de la Jornada en comú és possible mitjançant contactes bilaterals i multilaterals que assegurin una certa coordinació i que en el moment oportú podrien permetre de fixar la data de comú acord.

Donades les condicions actuals és possible que l'acció no es produeixi el mateix dia arreu d'Espanya, sinó que prengui una forma rotatòria; que comenci en una gran ciutat o regió determinada i s'estengui a altres ciutats i regions com va succeir el mes de gener del 1957. Això no menys, el caràcter d'unanimitat nacional de la Jornada,

2

obers dels països socialistes» i el «Manifest per la pau», aquest últim signat per les delegacions de 64 partits comunistes i obrers.

El Comitè Central del P.S.U. aprova aquests documents i demana a tots els militants i organitzacions d'estudiar-los atentament i tenir-los com a guia en llurs activitats, els invita a difondre'ls àmpliament entre les masses del nostre poble.

El perill d'una nova guerra mundial molt més destructora que les dues anteriors plana damunt de la humanitat.

Els grups monopolistes dels Estats Units, que s'han enriquit fabulosament amb les dues guerres passades i s'enriqueixen amb la cursa d'armaments, i que avui es troben davant d'una perspectiva de crisi econòmica, tenen interès en mantenir i agravar la tensió internacional i la guerra freda. Desfermen campanyes propagandístiques bel·licoses i construeixen bases militars agressives en països aliens. Tracten d'arrossegar els pobles a una guerra atòmica amb la qual voldrien impedir la transformació social del món i assegurar la dominació mundial.

La transformació del món, però, encetada per la Revolució socialista del 1917 és inevitable. Obeeix a lleis objectives del desenrotllament social i correspon a la marxa de la humanitat vers la pròpia superació, vers el progrés.

Als 40 anys d'existència, l'endarrerida Rússia dels tsars ha esdevingut un gran potència socialista. La Unió Soviètica ha llançat els dos primers satèl·lits artificials, demostrant que supera ja els països capitalistes més avançats en el domini de la ciència i de la tècnica. Els plans econòmics de la Unió Soviètica prevenen el superar els Estats Units d'aquí a dos o tres anys en la producció agrícola i industrial, també per habitant.

La Unió Soviètica defensa conseqüentment el principi de la coexistència i de l'emulació pacífiques entre països de règim diferent, la col·laboració pacífica econòmica, cultural i científica amb tots. Per això multiplica les propostes en favor del manteniment i consolidació de la pau mundial, les iniciatives tendents a minorar la tensió internacional, l'última de les quals és la de reunir els caps d'Estat dels països de l'OTAN i del pacte de Varsòvia en una conferència, a la qual puguin assistir també caps d'Estat de països neutres, per tal d'arribar a una entesa que garanteixi la seguretat col·lectiva i faci avançar les mesures de desarmament, en primer lloc les mesures de prohibició i control de les armes atòmiques.

Però els Estats Units no volen rivalitzar amb la Unió Soviètica proposant iniciatives de pau i elevat el nivell de vida dels pobles respectius. Prefereixen imposar als pobles nous preparatius de guerra, cada cop més costosos i perillosos, prefereixen augmentar el nombre de llurs bases militars a l'estranger i, ara, la construcció de plataformes per al llançament de coets atòmics.

Això és la qüestió crucial d'aquesta època. Coexistència pacífica, col·laboració econòmica i cultural i emulació pacífica per al millorament de les condicions de vida del poble, o bé cursa armamentista, intrigues i pro-

vocacions que menen a la guerra. Això és el que mostra qui vol la guerra i qui defensa la pau.

Tanmateix, avui és possible d'oposar-se a la guerra i salvaguardar la pau. Les forces de pau han crescut poderosament després de la segona guerra mundial.

Una característica de la situació actual és el creixement i enfortiment del sistema mundial de països socialistes encapçalat per la Unió Soviètica, que representa un terç de la humanitat i una grandiosa força defensora de la pau. A més, s'ha format una extensa zona de pau a base dels països d'Àsia i Àfrica que han ascendit a la independència nacional i recolzen el camp socialista en les qüestions de la defensa de la pau, com ho han demostrat la Conferència de Bandung i la que acaba de celebrar-se al Caire.

D'altra part, els pobles dels països capitalistes i colonials, alertats pels partidaris de la pau, prenen consciència dels estralls que causaria una nova guerra mundial.

Els comunistes considerem la lluita contra la guerra com la nostra tasca primordial. Oferim la nostra mà a tots els homes i dones que volen defensar la pau, indistintament de llur condició social i de llurs opinions sobre altres coses. Recolzarem tota acció de qui sigui que tendeixi a minorar el perill de guerra i a salvaguardar la pau mundial.

El Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya crida el poble català a lluitar conjuntament amb els altres pobles d'Espanya contra la militarització del país, contra l'extensió de les bases ianquis i la construcció de plataformes de llançament de coets atòmics, per la derogació de les clàusules militars del pacte de setembre del 1953.

El poble de tot Espanya s'ha d'unir als pobles d'arreu del món exigint que s'acabi amb la política de blocs i preparatius militars, que es posi fi a la cursa armamentista i, com a cosa més urgent, que es prohibeixin la fabricació i l'empleu d'armes atòmiques i termonuclears i que llurs assaigs, que enverinen l'atmosfera, cessin immediatament.

El pacte de setembre del 1953 amb els Estats Units ha servit per a establir bases militars nord-americanes en el territori espanyol i per a mediatitzar la sobirania nacional, mentre l'economia continua amb dificultats creixents i es desorganitza cada cop més.

Els recursos fonamentals de l'economia nacional es dediquen més exclusivament a les grans empreses monopolistes de l'INI i del capital privat, lligades amb els preparatius

militars dels Estats Units en la nostra pàtria.

I cada any són insostenibles les despeses de l'Estat que afeixuguen tot el poble. Augmenta la inflació desvaloritzant-se la peseta. Els preus pugen escandalosament i les condicions de vida del poble es fan més intolerables.

Ara, noves amenaces planen damunt d'Espanya. El passat mes de desembre, després de la reunió de l'OTAN, Foster Dulles visità a Franco proposant l'aixamplament de les bases militars, la construcció de plataformes de llançament de coets atòmics.

Uns dies abans, la Unió Soviètica havia entregat al delegat d'Espanya a l'ONU una nota oficial advertint el perill real que les bases militars representen per al nostre pas i el nostre poble. Davant de cada espanyol està plantejada amb tota la gravetat la qüestió de salvar Espanya o de deixar que s'alcin damunt d'ella noves amenaces de destrucció.

Tot el poble té interès a oposar-se a aqueix perill i obrir els camins d'un autèntic desenrotllament econòmic d'Espanya, contribuint a la defensa de la pau.

El clima creat en tot el país i concretament a Catalunya és favorable. L'any passat Polònia i Txecoslovàquia han estat representades a la Fira de Mostres de Barcelona. Un tractat comercial ha estat establert amb Polònia i s'està en vies d'establir-lo amb Txecoslovàquia i Iugoslàvia.

Els capítols previstos en els citats tractats són del major interès per a l'agricultura espanyola i per a la indústria, compresa la indústria tèxtil. Tota acció en favor de l'ampliació d'aqueixos tractats i per a comerciar amb la URSS i els altres països socialistes tindrà el recolzament de la classe obrera, de la pagesia i d'amplis sectors de la burgesia catalana, sense excloure alguns elements grans capitalistes que també hi estan interessats.

La celebració de conferències internacionals a Espanya, a les quals han assistit delegacions de la URSS i d'altres països socialistes reforcen l'amistat dels pobles i afavoreixen les relacions científiques i culturals.

En aquestes condicions, els intel·lectuals, els industrials i comerciants, els sacerdots i certes autoritats eclesiàstiques, podrien prendre la iniciativa d'encapçalar un moviment en favor de les idees de coexistència pacífica, d'intercanvis culturals i comercials, d'amistat amb tots els pobles, i condemnant les armes atòmiques, la tensió internacional i la guerra. La classe obrera i les masses populars recolzaran amb entusiasme totes les iniciatives que vagin en aquest sentit.

El Comitè Central del Partit Socialista Unificat denuncia el general Franco i la seva camarilla com a culpables del vessament de sang espanyola i marroquí a Ifni. Demana a la classe obrera i al poble de Catalunya de fer sentir llur veu en favor del dret de Marroc a la independència nacional i al restabliment de la seva unitat territorial. Els crida a oposar-se a l'enviament de tropes a Ifni o altres indrets del Marroc, a fer tot el possible per evitar nous vessaments de sang i aturar aquesta aventura militar.

L'acció unida dels pobles hispànics ha d'exigir i imposar una política espanyola de neu-

sos han de vendre a preus ruinosos. L'agricultura facilita les principals partides d'exportació, però les divises produïdes són empleades per l'Estat per a despeses de tipus militar o per importacions que interessin l'oligarquia financera, mentre el camp es troba mancat del més imprescindible, de llavors selectes, d'adobs suficients, de màquines i estris per al cultiu. A més els pagesos es troben aplastats per nombrosos impostos i arbitris que s'apugen tots els anys.

L'arruïment dels pagesos determina un del fenòmens més alarmants, sobre el qual criden actualment l'atenció els distints organismes agrícoles i tots els que es preocupen per l'agricultura: la despoblació del camp.

El descontent de la pagesia és general i uneix la protesta dels jornaleros agrícoles amb la dels pagesos pobres, mitjans i rics. Tots pateixen de la situació creada a l'agricultura i llurs protestes troben ben sovint expressió en els acords i resolucions de les germanitats i cambres sindicals agràries. Darrerament s'han manifestat en la VI Assemblea Nacional de Germanitats.

Sota la pressió de les masses del camp i de l'ascens general de l'oposició, el Govern franquista ha estat obligat a decretar algunes mesures amb l'intent d'apaivagar el descontent. L'any passat es va decretar l'augment de salaris per als jornaleros i l'aplicació al camp de les assegurances socials. Després d'haver hagut de deixar l'ametlla i l'avellana en llibertat de contractació, en 1957 ha hagut d'apujar el preu del blat i de la remolatxa i deixar lliure el comerç de l'arròs.

Els pagesos consideren amb raó que això és insuficient. Nogensmenys, els prova que llurs protestes i unitat d'acció són el sol camí per a obligar el franquisme a tenir més compte de les reivindicacions del camp.

Una solució digna de tal nom no és possible sota el franquisme, però els pagesos s'han d'unir i lluitar per aconseguir alguns millores indispensables, que en les condicions actuals es poden assolir:

Simplificació i disminució dels impostos i arbitris; revisió i rebaixa dels arrendaments; preus més remuneradors; llibertat de comerç; crèdits a llarg termini i moratòries en cas de calamitats naturals; adobs suficients a preu assequible; i altres.

Els jornaleros agrícoles han de lluitar, conjuntament amb els obrers, per un salari mínim vital amb escala mòbil basat en la jornada de vuit hores.

Insistent en les protestes, els pagesos poden aconseguir que les cooperatives, germanitats, cambres sindicals i altres entitats se'n facin ressò. En aquesta direcció la pagesia catalana trobarà formes adequades de sumar-se a la Jornada de Reconciliació Nacional.

5

Els estudiants i intel·lectuals tenen un destacat paper en les activitats de l'oposició.

Els estudiants universitaris barcelonins han pres part en la gran acció popular de gener del 1957. La idea de realitzar la Jornada de Reconciliació Nacional troba un clima favo-

nable entre els estudiants i en els diversos cercles i penyes d'intel·lectuals.

Els estudiants, junt amb els professors, en la Universitat i Escoles Superiors, poden aprofitar les múltiples activitats culturals per a preparar la Jornada a través de la lluita per llurs reivindicacions específiques, principalment les aprovades l'any passat en l'Assemblea del Paraninf.

Els intel·lectuals intensifiquen llurs activitats en múltiples direccions maldant per obrir camí a una situació de més llibertat. Exemples d'això són la recent exposició de les obres de Pau Picasso, les nombroses reunions en les quals els autors llegeixen llurs obres abans d'enviar-les a la censura, o es reciten poemes i es comenten obres d'autors exiliats o estrangers posats pel règim en la llista dels prohibits. Altres proves són: la simpatia activa dels professors universitaris i dels intel·lectuals en general per les accions dels estudiants i les peticions que van elevar l'any passat en defensa dels estudiants sancionats; la combativitat dels advocats en la defensa dels patriotes detinguts; la vitalitat que adquireixen les distintes associacions culturals i els Col·legis professionals i l'empenta amb què els cercles més avançats donen la batalla als elements rutinaris, més lligats amb el règim, quan es presenta l'ocasió d'eleger les Juntes Directives.

Els intel·lectuals tenen un gran camp per a popularitzar la Jornada, propagant principalment les idees de reconciliació i a favor de l'amnistia general en els Col·legis, ateneus, penyes i altres centres de llur activitat. En articles, dibuixos i caricatures publicats legalment es poden expressar, com alguns ja ho fan, opinions en favor de la pau i de la reconciliació nacional, es poden fer ressò del sentiment popular contra la presència militar dels Estats Units, es poden descriure les dificultats de les condicions de vida del poble.

A més, els intel·lectuals tenen gran ascendent entre els industrials i comerciants i entre la població del camp.

En els pobles i viles, el metge, el farmacèutic, el mestre, l'advocat, el veterinari, poden ajudar granment a la reconciliació i a la realització de la Jornada.

A Barcelona i arreu de Catalunya els intel·lectuals poden influir poderosament a fer avançar les idees de retrobament i solidaritat catalana en els medis de la petita i mitjana burgesia. Poden contribuir eficaçment a atancar la burgesia no monopolista a les posicions polítiques de la classe obrera i a fer que participi a la Jornada de Reconciliació Nacional.

6

La política del P.S.U. sobre la qüestió nacional ha estat exposada en les tesis del I Congrés, afirmant la nostra lluita pel dret d'autodeterminació del poble català.

Tal com s'exposa en les citades tesis, entenem que sols amb la transformació socialista d'Espanya podran els pobles hispànics gaudir plenament de llurs drets socials i nacionals, creant les condicions per a una autèntica amistat fraternal i per a l'ajut mutu en interès de tots. Però, en les condicions actuals cal lluitar per una solució democràtica que dongui la possibilitat de desenrotllar la personalitat i cultura nacionals de cadascun.

La força que va adquirint el sentiment nacional del poble català inquieta granment els grans capitalistes catalans i les altures del règim.

La classe obrera i totes les forces democràtiques tenim interès en fer que el sentiment nacional del poble sigui un estímul més per a la lluita contra la dictadura, per la conquesta de llibertats polítiques i democràtiques, imprescindibles per a la satisfacció dels drets nacionals del nostre poble.

En les condicions actuals d'ascens de la lluita democràtica arreu d'Espanya, tal com s'obliga al règim a fer concessions de tipus econòmic, tal com esdevenen possibles certes activitats considerades il·legals fins no fa gaire, també es van arrencant concessions de caràcter nacional, principalment en el terreny folklòric i cultural.

Les reivindicacions culturals-nacionals del nostre poble tenen avui una importància que no seria just de menystenir. Entre les diverses reivindicacions, les de publicar revistes i periòdics en català i de parlar català en els actes culturals que se celebren són més sentides i s'han fet reiterats intents per aconseguir-les. Una i altra cosa són encara prohibides per les autoritats del règim. compten amb el recolzament de les masses obreres i populars, de les múltiples associacions folklòriques i culturals de Barcelona i de tot Catalunya.

Interessar àmpliament els cercles intel·lectuals, els estudiants i les associacions culturals en la conquesta del dret de publicar revistes i periòdics en català i de parlar català en els actes culturals podrien arrencar concessions que estimularien l'acció de les masses.

Aquestes reivindicacions, que contribuïm ensens a la preparació de la Jornada, compten amb la simpatia dels intel·lectuals catalans, els quals haurien de recolzar-les enterament. La lluita per les reivindicacions nacionals del poble català no va contra els no catalans residents a Catalunya ni contra els altres pobles hispànics, va únicament contra la dictadura i les seves prohibicions.

El P.S.U., ensens que fa tot el possible per estimular el ressorgiment del sentiment nacional i que encapçala la lluita per les seves reivindicacions, s'oposa enèrgicament a tota mena de xovinisme, lluitant per l'entesa cordial i l'amistat increbantable de catalans i castellans, de tots els espanyols, units per un mateix afany d'acabar amb la dictadura i d'obrir vies pacífiques al desenrotllament democràtic d'Espanya.

7

Amb motiu del 40 aniversari de la Revolució d'Octubre del 1917 s'han reunit a Moscou delegacions dels Partits comunistes i obrers de tot el món. En aquest ocasió s'han fet públics dos documents de gran importància: la «Declaració de la Conferència de representants dels Partits comunistes»

Les condicions objectives de la situació política actual permeten de preparar amb confiança la realització de la Jornada de reconciliació nacional. El Comitè Central del P.S.U. considera que la preparació de la Jornada a Catalunya, coordinada amb l'acció de les forces que la preparen arreu d'Espanya, hauria d'ésser una preocupació essencial de tots els que es manifesten en favor de la seva realització.

3

En el curs del 1957 s'ha posat particularment de relleu la consciència i capacitat combatent dels treballadors, encapçalats per la classe obrera. Els treballadors van ésser l'ànima i l'eix del gran moviment de gener de boicot del transport urbà barcelonès. El sosteniment d'una tal acció durant onze dies prova llur disposició a realitzar els esforços necessaris per al triomf de les reivindicacions i per acabar amb el règim dictatorial d'opressió i explotació extremes.

Les recents eleccions sindicals han donat una altra prova del grau elevat de consciència i combativitat dels treballadors.

El caràcter feixista dels sindicats, llur paper en tant que instrument del règim, mereix justament l'avversió i l'hostilitat dels treballadors. Tanmateix, la lluita de la classe obrera i l'oposició general del poble, afeblint la dictadura i esmoissant el tall de la repressió, han anat creant condicions per a la utilització de les possibilitats legals i concretament per a treballar revolucionàriament en els sindicats a favor de les reivindicacions dels treballadors.

Els resultats de les recents eleccions han creat en els sindicats noves condicions per a desenrotllar les formes legals de la lluita per les reivindicacions i per la democratització dels sindicats. En moltes fàbriques han triomfat candidatures d'unitat obrera i, en general, han estat elegits enllaços sindicals que tenen la confiança dels treballadors.

Actualment l'aspiració profunda dels treballadors és el conquistar un augment immediat i general de tots els salaris i sous, que els posi més a to amb l'enorme puja de preus desfermada des de finals del 1956. I senten amb més força les reivindicacions aprovades pel III Congrés de Treballadors, principalment, d'un salari mínim vital amb escala mòbil per una jornada de 8 hores, a treball igual salari igual i subsidi d'atur forçós.

En moltes fàbriques i empreses de Catalunya han començat les reclamacions d'augment de salaris, orientades pels nous enllaços, i en alguns indrets s'han aconseguit augments de 40 a 60 pessetes setmanals. La forma més generalitzada de reclamar l'augment és la recollida de signatures per tal de fer pressió sobre els patrons i els sindicats.

Una tasca important dels enllaços és el mantenir estret contacte amb els treballadors, unir-los en la lluita per les reivindi-

cacions, tant els que van votar com els que es van voler abstenir. Els enllaços s'han de sentir representants de tots.

En les grans empreses, els enllaços de les distintes categories han d'esforçar-se per actuar de conjunt, reunint-se entre ells, i celebrar assemblees de treballadors per donar compte de les gestions realitzades i dels resultats obtinguts. Els treballadors seran llurs millors col·laboradors suggerint iniciatives per a seguir les gestions i per a recolzar-les amb la pròpia acció. En les empreses que no hi ha Jurat d'Empresa, l'enllaç o enllaços han de reunir-se amb els treballadors i envoltar-se d'una comissió nomenada d'acord amb ells.

Els enllaços més conscients han de cercar contactes amb els d'altres empreses del mateix ram o de la localitat. D'aquesta manera es poden preparar accions coincidents de varies fàbriques o de tot un ram, d'una localitat o comarca.

Aquestes activitats es poden realitzar d'una manera legal. És segur que els jerarques tindran un concepte diferent de la «legalitat» i que intentaran intimidar els enllaços per fer-los desistir. Però amb el suport dels treballadors de les empreses respectives els enllaços poden imposar avui el dret de reunir-se en les empreses i en els sindicats com ja molts exemples ho demostren. En aquesta direcció tindran actualment la simpatia i l'ajut de les Juntes Socials o de molts de llurs membres i, a vegades, fins i tot d'alguns caps sindicals, sobre els quals la pressió dels treballadors i la situació general exerceixen també llur influència.

Actualment, en la via de desenrotllar i imposar l'activitat legal, els enllaços han de prendre disposicions per a reunir els treballadors i preparar d'acord amb ells candidatures d'unitat per les eleccions dels Jurats d'Empresa pròximes a celebrar-se.

Totes les activitats per tal d'aconseguir les reivindicacions i per desenrotllar l'acció legal contribueixen ensems a donar passos endavant en la lluita per la democratització dels sindicats.

La negativa de Gual Villalbí, de Solís i de Franco a augmentar els salaris no ha de frenar la lluita, sinó que l'ha d'estimular.

Els treballadors han de recordar les grans victòries assolides en 1956. Tot i que Franco i els seus ministres repetien que no augmentarien els salaris, la lluita de la classe obrera i dels treballadors els va obligar a concedir un augment del 16 per cent el mes d'abril i la promesa de tornar-los a augmentar un 6 per cent el mes d'octubre. Però les vagues de Navarra, Euscadi i d'alguna fàbrica de Barcelona, junt amb l'agitació que es va mantenir arreu d'Espanya contra l'exigüitat de l'augment aconseguit el mes d'abril van fer que l'augment del mes de novembre fos força superior al 6 per cent anunciat, sobretot per a les categories menys pagades.

La continuïtat de l'encariment del cost de la vida enforteix cada dia més la decisió dels obrers, empleats i altres treballadors, de lluitar per l'augment general dels salaris, pel salari mínim vital amb escala mòbil per una jornada de vuit hores, i altres reivindicacions. Els enllaços s'han de sentir organitzadors d'aquesta lluita i han de fer tot el que d'ells depèn per tal de conduir-la al triomf.

Les dones treballadores han de participar àmpliament a la lluita per les reivindi-

cions i és de gran interès que les dones elegides enllaços siguin tingudes en compte i prenguin part en la preparació de totes les accions.

D'altra banda, les dones dels treballadors són les que més constaten en anar a comprar la diferència creixent entre els preus i els salaris de llurs marits i fills. Mobilitzar en els mercats les altres dones i adreçar-se a les tinences d'alcaldia, a l'Ajuntament o al Govern Civil protestant per la puja dels preus i la insuficiència dels salaris, seria també una forma eficient d'ajudar a la lluita dels treballadors per llurs reivindicacions. I seria ensems una manera de contribuir a la preparació de la Jornada de Reconciliació Nacional.

En el desenrotllament de l'acció, els obrers i altres treballadors més conscients trobaran avinenteses per a popularitzar i preparar la Jornada de Reconciliació Nacional, que seria la forma més elevada de lluitar per la consecució de les reivindicacions econòmiques i per la llibertat. La classe obrera ha de tenir un principal paper en la preparació i realització de la Jornada.

4

El Comitè Central del P.S.U., en examinar els problemes del camp català, tot i tenir compte de les particularitats concretes de l'agricultura a Catalunya, entén que la qüestió fonamental de la propietat de la terra i de les relacions de producció recolza en principis comuns a tota l'agricultura espanyola.

El Comitè Central del P.S.U. aprova l'estudi dels problemes de l'agricultura fet pel Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya i la seva «Crida als jornalers agrícoles i als pagesos». La difusió d'aquesta Crida entre els pagesos i jornalers de Catalunya, farà conèixer com els comunistes enfoquem el problema agrari d'Espanya en les condicions que s'han creat sota el franquisme.

Guiats per la necessitat històrica d'una Reforma Agrària que dongui terra i mitjans de vida als pagesos i jornalers més desheretats, proposem que aquesta Reforma comenci en les províncies en les quals és més urgentment necessària a base de la incautació de les immenses finques que l'aristocràcia terratinent absentista té quasi abandonades, acceptant per la nostra part el principi de la indemnització. És cert que això implica el reconeixement d'una renda parasitària a pagar a l'aristocràcia terratinent, però en les condicions actuals ho veiem com la forma més viable per a realitzar la Reforma Agrària salvaguardant ensems la unitat del camp contra la dictadura i l'al·liança dels pagesos amb totes les forces democràtiques per tal d'aconseguir la transició pacífica de la democràcia a la llibertat.

El franquisme ha sotmés l'agricultura a una expoliació extremada mantenint baixos els preus dels productes agrícoles quan són pagats al pagès. La intervenció dels productes pels organismes monopolistes d'Estat afavoreix l'especulació i la penetració del capital monopolista en l'agricultura en detriment dels pagesos i de les masses populars que paguen cars els productes que els page-

tralitat i de pau, d'oposició a la guerra freda, de recolzament dels principis de coexistència i emulació pacífiques, d'amplia col·laboració econòmica, cultural i científica entre tots els pobles del món.

9

En el període transcorregut després del I Congrés, el Partit ha enfortit les seves organitzacions, ha millorat el seu lligam amb les masses i ha sabut fer front a situacions difícils i complicades. S'ha afirmat com avantguarda revolucionària i dirigent de la classe obrera i del poble de Catalunya.

La popularització de la política de reconciliació ha contribuït a augmentar l'autoritat i el prestigi del P.S.U. entre les masses obreres i populars.

Mostrant una gran sensibilitat política, l'organització de Barcelona va captar justament l'estat d'ànim de les masses davant la ràpida puja de preus de finals del 1956 i cridà a la realització del boicot del transport urbà. La convergència de l'acció d'altres forces d'oposició de dreta i d'esquerra amb la crida del P.S.U. va contribuir a l'amplària del moviment i a donar-li el caràcter d'una grandiosa manifestació pacífica de reconciliació i solidaritat catalana, que va fer trontollar el franquisme.

Durant el moviment foren detinguts, torturats i processats els camarades Emilià Fàbregas i Joan Keyer, membres del Comitè Central del P.S.U. i el primer membre també del Comitè Executiu, i altres militants i anti-franquistes, obrers, empleats, intel·lectuals i industrials. Nombrosos estudiants han estat sancionats i alguns es troben pendents de procés. Un grup d'obers de Tarrassa encapçalat per Cebrià Garcia ha estat traslladat a la presó de Barcelona i processat. També han estat detinguts i processats un bon nombre d'intel·lectuals liberals entre els quals figuren els advocats Francesc Farreras i Ramon Viladàs.

El Comitè Central del P.S.U. els envia una fraternal salutació i els manifesta la seva solidaritat més completa. Crida el poble català a desenrotllar les accions solidàries envers tots els empresonats i llurs famílies.

Davant la imminència de celebrar-se els Consells de Guerra que han de jutjar els diversos grups de processats, el Comitè Central del P.S.U. crida la classe obrera i el poble de Catalunya a reforçar les activitats en favor dels detinguts, a protestar per les monstruoses penes que demana el fiscal militar i a exigir el desistiment de l'autoritat militar per a que llurs causes passin a la jurisdicció civil.

El P.S.U. ha establert contactes cordials amb militants destacats de distintes forces d'oposició i ha discutit amb ells les qüestions relacionades amb la preparació de la Jornada de Reconciliació Nacional.

El Partit dedica una atenció principal a unir i organitzar la classe obrera i les masses treballadores, aplicant el principi leninista d'utilitzar totes les possibilitats legals combinades amb les clandestines, per tal de lligar-se amb les masses i dirigir llur acció.

Els resultats de les eleccions sindicals són demostratius de la justesa de la línia política del Partit i de la seva influència entre la classe obrera. L'esforç i l'abnegació dels militants, conjuntament amb els d'altres obrers d'avanguardia, han obtingut l'elecció d'un conjunt d'enllaços que tenen la confiança de llurs companys de treball i estan decidits a combatre per les reivindicacions i els interessos dels treballadors.

Un tal conjunt d'enllaços és un fet nou que exigeix una especial atenció per part del Partit. Els primers passos donats són positius i demostren que cal ser audaciosos en adoptar les formes d'organització més adequades per a dur directament l'orientació del Partit als enllaços sindicals.

Al costat dels importants progressos realitzats en el treball del Partit durant aquest període hi ha també falles a corregir i activitats a millorar.

En les presents condicions d'ascens del moviment de masses, els comunistes han de donar proves d'una gran agilitat revolucionària i això exigeix més esforços individuals i col·lectius en l'estudi de la teoria marxista-leninista.

Cal examinar i copsar bé en cada cas el caràcter i els objectius d'un moviment determinat, així com el seu desenrotllament. La vaga o el boicot no són un fi sinó un mitjà de lluita per tal d'assolir determinades reivindicacions o de manifestar un estat de descontentament. No s'ha de creure que un moviment pot mantenir-se indefinidament ni posar objectius nous, per als quals no estan preparades les masses. Hem de saber avançar quan les condicions són favorables, però no ens hem de deixar dominar per la impaciència. Hem de saber avançar i recular, començar una lluita i acabar-la en el moment oportú, impeding que acabi per consumpció.

Una preocupació de totes les organitzacions del Partit ha d'ésser el reforçament de la vida política, dels mètodes de direcció col·lectiva i l'ús de la crítica i l'autoocrítica.

S'ha de dedicar un esforç pacient i tenaç a l'aplicació de la política d'unitat amb els treballadors cenetistes, socialistes, catòlics i altres. Els militants i organitzacions del P.S.U. han d'atancar-se a aquests obrers sense vacillar a donar el primer pas.

El Comitè Central del P.S.U. ha pogut comprovar alguns resultats positius del treball del Partit al camp en la línia de corregir les deficiències assenyalades pel Primer Congrés. Militants nombrosos han contribuït a obtenir els citats resultats. El Comitè Central els demana de persistir en llurs esforços i invita tots els militants i organitzacions a trobar noves possibilitats d'estendre el treball del P.S.U. al camp, de fer arribar la propaganda i d'avançar en el terreny de l'organització.

El Comitè Central ha constatat amb satisfacció l'esforç realitzat per les organitzacions del Partit a l'exili per tal de millorar llur lligam amb el país i de popularitzar la política de reconciliació entre les masses de l'emigració. Saluda llurs esforços de solidaritat envers els combatents del país, llurs campanyes a favor dels empresonats i per l'amnistia, i l'ajut econòmic que aporten al Partit.

Totes aquestes activitats contribueixen a estimular l'afany dels exiliats en vistes a llur retorn a la pàtria.

Durant l'any 1957 han vingut nous obrers, empleats, pagesos, estudiants i intel·lectuals a reforçar els rengles del Partit, a lluitar en ells per la pau, la democràcia i els socialisme. Ells són la nova saba del P.S.U., que contribueix a enfortir-lo i vitalitzar-lo.

El Comitè Central demana a les distintes organitzacions que ajudin a incorporar-se en els rengles del Partit els nombrosos treballadors manuals i intel·lectuals que busquen el P.S.U. en el qual veuen l'avantguarda marxista-leninista de la classe obrera i dels homes i dones de progrés, el partit dels comunistes catalans. Demana a tots els militants, lligats o no amb l'organització del Partit que mirin amb confiança a llur entorn, que es posin al capdavant de la lluita de les masses, de les quals es destaquen cada dia homes i dones conscients i combatents que podran formar amb ells noves organitzacions del Partit.

El Comitè Central invita tots els militants i organitzacions a desenrotllar la màxima iniciativa en la preparació de la Jornada de Reconciliació Nacional. D'ells depèn en gran manera la creació de milers de cèl·lules, formats per homes i dones del poble, de totes opinions i tendències, que han d'ésser decisius per a la preparació i realització de la Jornada, per a impulsar la lluita i la unitat de l'oposició contra la dictadura, per l'amnistia i les llibertats polítiques, per la pau i la democràcia.

El Comitè Central
del Partit Socialista Unificat de Catalunya
12 de gener del 1958.